

[Axel Kristensen.]

Lad os tage nogle eksempler. Der er i dag ikke mangel på almindeligt fodtøj, klæder og cykledæk og en del andre forbrugsvarer. En fri import af disse varer vil altså ikke betyde en forbrugsforøgelse; hvis priserne i Danmark ikke er højere end ude, så vil en frigivelse af importen heller ikke forøge importen. Hvis disse varer af en eller anden grund derimod produceres dyrere her i landet, er det klart, at en fri import kan betyde, at de nævnte producenter enten må tvinges til at arbejde billigere eller må gå tilbage. Kan vi da tillade os at sige i en sådan situation, at vi vil ikke udsætte disse producenter for konkurrence, vi vil beskytte dem?

Det mener jeg ikke man kan, for det betyder, at vi alle skal give mere for vort forbrug end nødvendigt, og med en pristalsreguleret løn betyder det en højere løn end nødvendigt til alle og dermed en fordyrelse af de øvrige hjemmemarkedsvarer, der skal produceres i dette højere lønniveau, og dermed en meget stor fordyrelse af vor eksportproduktion. F. eks. skal skibsværfterne gennem den højere løn betale for beskyttelse af de andre producenter og tillige selv betale kul og andre varer dyrere end i England, altså langt mere end deres andel i det tab, vi får, fordi vi i udenrigshandelen ikke er ligestillet med vore konkurrenter. Man lader altså eksporterhvervene alene bære dette tab.

Vi eksporterer godt en fjerdedel af hele vor arbejdsindsats, og hvis de tre fjerdedele, der arbejder for hjemmemarkedet, gennem beskyttelse og pristalsordninger skal fritages for det tab, vor ugunstige stilling giver os, så må den tilbageblevne ene fjerdedel, der ikke kan beskyttes, fordi den skal sælge sine produkter ude i verden, betale for de fritagne tre fjerdedele, altså betale fire gange sin egen part. Hvis beskyttelsen er af nævneværdig betydning, bliver det derfor en voldsom byrde, der skal bæres af eksporterhvervene, og hvordan man så skulle kunne fremkalde en stigning i eksporten, det forstår jeg ikke. Hvis det kun er uvæsentlige områder, der beskyttes, så har disse områder ingen nævneværdig betydning for beskæftigelsen eller forbruget af valuta.

Vort krav er derfor, at ministeren gennem en smidig importpolitik, frilister, betingede frilister og frie bevillingsudstedelser for enkelte lande helt eller delvis på vigtige grupper af forbrugsvarer, af hvilke der ikke er underforsyning, og som ikke er luksusprægede, skaber fornøden konkur-

rence, således som vi krævede ved lovens behandling for et år siden og ustandselig har krævet det i vareforsyningsudvalget.

Vi må have klar sikkerhed på dette område. Ministeren taler stadig smukt om tingene, men foretager jo i virkeligheden aldrig nogle praktiske ændringer, før der foreligger en tvangssituation. Frilisten på de 30—35 mill. kr. måtte aftvinges ministeren i fjor, da vi lavede vareforsyningsloven. De frilister, som der nu er tale om, og som der er sendt et forslag om til Paris, omfatter slet ikke de store beløb, som der har stået anført i bladene som beløbet for de faktiske frilister. Jeg skal dog ikke komme ind på disse tal. Ministeren er ikke kommet med dem en dag før nødvendigt for at få dem til Paris i rette tid, derimod adskillige dage senere. Det viser ministerens indstilling til disse ting.

For hele den øvrige del af vareforsyningsområdet, altså den indenlandske regulering, må vi mene, at tiden med den varemængde, der nu findes, er inde til at begrænse ministerens bemyndigelse stærkt. Vi var imod den form, man gav reguleringen af boligbyggeriet i foråret 1948, og tiden gav os ret, og vi finder, at der næppe nu vil være grund til at beholde andet tilbage end begrænsningen i arten af byggeriet, således at et luksusbyggeri kan undgås under hensyn til bolignøden. Vi vil derfor i udvalget undersøge, hvilket minimum — minimum — af indenlandske indgreb vi kan nøjes med, og søge sikret, at formen for dette bliver så enkel som overhovedet mulig. Vi anser den af os her angivne linie for absolut nødvendig, hvis vi skal benytte resten af Marshallhjælpens løbetid til at skabe et selvhjulpet Danmark, og føler os overbevist om, at hvis vi ikke kan få den fornødne støtte til vort standpunkt i modsætning til for et år siden, vil mulighederne forspildes, og følgerne vil blive forfærdende arbejdsløshed, fordi der ikke er nogen anden beskæftigelsesform mulig for den danske befolkning end den at producere varer til konkurrencedygtige priser.

Aksel Møller: De to foregående ærede ordførere har klart lagt for dagen, at deres opfattelse er den, at vi endnu et stykke tid fremover er nødt til at have en vareforsyningslov, og jeg deler deres opfattelse. Ganske uanset om dette lovforslag skulle føre til et folketingsvalg eller ej, og ganske uanset hvem der måtte komme tilbage fra et sådant valg som sejrherre, vil resultatet blive, at en vareforsyningslov vedtages. Den kan betegne et mindre eller større skridt